

Cu numărul acesta pășim în anul al VI-lea, al aparițiunii lui "Ovidiu".

Cinci ani încheiați de muncă cinstită și rodnică, cinci ani consacrați pentru înflorirea românismului dincoala de Dunăre, în scurgerea vremii înseamnă pentru noi un titlu care ni-i scump, cu atât mai mult, cu cât în lupta ce am dus-o și o vom duce, mijloacele și materialul le-am găsit în noi înși-ne.

Onor, cetitorii noștri au avut privilegiul să constate adese ori, că aceste mijloace le am găsit în entuziasmul nostru, în credința ce o nutrim asupra vitalității neamului românesc și în idealul măririi lui, și când cineva e stăpânit de aceste virtuți, apoi nici materialul – sau capitalul sufletească nu i lipsește.

Numai ast-fel se explică durata noastră pe arena publicistică în Dobrogea.

Unele Ziare de la noi în deosebi, ce apar și dispar după împrejurări, au ajuns un pericol social în tocmai ca acele mâncări preparate cu ciuperci otrăvitoare, pe cari gustându-le familii întregi cad victime.

În adevăr aceste ziare – sau mai nișmerit zise pamflete, cari nu cruță nici sanctuarul familiei, nici cele mai sfinte simțiminte, nu pot trăi de cât sau subvenționate sau prin mijlocul șantajelor.

E bine, îndată ce apar niște asemenea pamflete, emisari puși în serviciul lor, dau iureș vandalic prin pașnica populațiune și prin presiuni și amenințări forțează pungile bieților oameni să se aboneze când gazeta e în opoziție, iar când e la putere... primește fie-care gazeta de voe.

Iar noi, noi cari ne ocupăm de hrana sufletească a poporului, nu numai că nu putem să ne oferim prisosul nostru sufletească celor ce ni sunt dragi, dar încă nu de mult am fost persecutați de moarte de cei ce erau puși să ne cărmuiască, ca și cum "Ovidiu" le ar fi întunecat strălucirea efemeră a fastului lor ridicol.

Da, Onorați cetitori, așa e în Dobrogea ! S'au găsit oameni, în vinele cărora nu credem să curgă nici 5 grame sânge românesc, cari, să ne pue în sarcină cea mai grozavă crimă, pentru faptul că ne ocupăm cu literatura, și facem să continue aparițiunea lui "Ovidiu", și neputându-ne găsi alt cusur în îndeplinirea datoriei ce ne incumbă serviciul, ne au retrogradat, apoi în cursul exercițiului viitor ne au dat pe seamă 2 servicii cari cu greu le ar fi putut îndeplini 2 inși, dar văzând că nici cu chipul acesta nu 'și pot satisface răsbunarea micului lor suflet, ne au suprimat postul prin buget la 1 Aprilie 1904, pentru a'l reînființa sub alt nume după plecarea noastră din sânul autorității respective.

Da, chiar sub-semnatul, fondatorul – Director al lui "Ovidiu" am avut a suferi asemenea mizerii din partea fostului meu șef, Prefect pe atunci, numele nu importă, căruia nu i a fost de ajuns atât, ci crezându-se dușmănit de acela căruia i detese cu toporul la cap pe la spate, și văzând că tot mai trăește, își puse toate forțele de care dispunea în joc să mă distrugă cerând amicului meu Vlădescu-Olt, fostul Administrator al Domeniilor Statului din Dobrogea, destituirea mea din mica funcțiune ce ocupam, și unde credeam că voiu fi la adăpostul urgiei neprețuitului meu persecutor.

Toate aceste pentru că se temea grozav de lumină pe care o bănuia că poate țîșni ori când din vârful penei mele...

Să ne oprim un moment iubite cetitor și să reflectăm.

Fiind-că existența lui "Ovidiu" e strâns legată de umila mea persoană, gândindu-mă la acești 5 ani de muncă prin cari am străbătut, fără să fiu subvenționat de nicăiri și fără să forțez cu baioneta pe Onor. cetitorii mei să se aboneze, cum o fac unele ziare din urbea noastră, am fost nevoit să mă destăinuesc și să arăt că pentru ideal, acel ce a avut nenorocirea să fie scriitor în Dobrogea, a trebuit să fie isbit în existență el și copii sei în care și-a pus speranța de a putea odată să scape țara asta de cei mișei vânduți vrăjmașilor neamului nostru – cari știu bine, și întrevăd că va veni în curând ziua cea de apoi, ziua acelu proces monstru, când judecătorul suprem ne va judeca faptele cetind rechizitorul fulgerător, maestru intocmit de către însuși geniul acestui neam.

În epoca lor de declin, acești oameni, forțați de cerințele multiple ale unei vieți deochiate prin exagerațiuni nebune, ajung răi cu semeni lor, formează coaliții, se înconjoară de creaturi netrebnice și provoacă perturbări sociale, pentru ca la un moment dat să se repeadă ca ursul bătrân înflămâzînt, să sfășie prada, pentru ca în epoca iernei, care în limbajul politic echivalează cu opoziția, să poată trăi din grăsimea sa lingându-se pe bot.

Și când asemenea oameni se mișcă și fără vrajbă între membri ai aceleiași societăți, zic că fac politică. Vorbesc în numele unei națiuni, oftează, și pentru ori-ce împrejurări solemne păstrează un stoc de lacrimi nesărate și... plâng... cu lacrimi de crocodil în fața auditorului.

D-zeule, dar mulți nemernici mai îngădui tu pe acest pământ!

Constați faptele prin unii din noi cari am fost trecuți prin furcile caudine și nu trăznești de cât la timp.

Și totuși, sperăm, și suntem convinși că din povestea noastră adevărată, cetitori noștri, în special cei din Dobrogea, vor învăța să disprețuiască falșitatea în artă ca și în politică. Vor învăța să disprețuiască pamfletele cari nu contribuie de cât la minarea sufletului lor, prin aceea că ele atentează la bunele lor moravuri, la idealul cel hrăneau pentru acei de un sânge cu ei – căci prin politica ce se urzește în provincie învață tineretul să-și dușmănească fratele care în lumea politică e poreclit *liberal* sau *conservator*.

Nu, noi vom zice și unii și alți sunt frații noștri și-i iubim. Acei puși în fruntea vieții publice cari caută să vă inspire ură contra adversarilor lor, nu sunt români, sunt streini de neamul nostru și prin urmare le strigați: *în lături venetici !* Ei nu umblă de cât după poziții și a-și asigura pe nemuncite bani cu sutele de mii.

Și când ast-fel stau lucrurile, oare nu sunteți de aceeași părere ca și noi, că avem dreptul să trăim pentru voi luminându-vă mințile și încălzindu-vă inimile prin puterea ce emană din însăși inima poporului românesc.

Oare nu este drept, ca trebuie să rămânem sentinele credincioase la postul nostru și să punem stavila între voi și reul ce amenință curația moravurilor voastre, dragostea dintre voi și armonia ?

Da, încredințați că glasul nostru a pătruns în inimile voastre, și convinși de iubirea voastră ce ne o nutriți, pășim în anul al 6-lea cu speranța în suflet că victoria a neamului românesc va fi, și nu a fanarioților cari și-au trecut traiul și au mâncat malaiul.

Petru VULCAN

("Ovidiu", VI, nr. 1, martie 1906: 1-2)